

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №10(131) 19 ТРАВНЯ 2023 РОКУ

Захисник України Володимир Лиходід повернувся додому в Балаклію на щиті Траурний кортеж із тілом Героя люди зустрічали на колінах

Знову непоправна втрата в нашій громаді: 1 травня 2023 року, захищаючи селище Водяне Донецької області, загинув уродженець с. Білоцерківка, житель с. Балаклія, працівник ПП «Білоцерківська агропромислова група» Володимир Григорович Лиходід.

У перші дні після повномасштабного вторгнення росії в Україну Володимир Григорович добровольцем прибув до військкомату та попросився до лав ЗСУ. Чоловікові сказали почекати й мобілізували трохи згодом, 1 квітня 2022 року. Потім було навчання упродовж місяця й рік тяжких та виснажливих боїв спочатку на Харківщині, а згодом на Донеччині. Боець двічі отримував контузію й поранення, лікувався, проходив реабілітацію й знову повертався на фронт. Восстання – 26 квітня 2023 року. А 1 травня наш земляк прийняв свій останній бій...

Постійно підставляв плече...

В. Г. Лиходід народився 28 березня 1967 року в с. Білоцерківка в звичайній селянській родині, де понад усе шанували працю, чесність та порядність. Батьки Ніна Микитівна та Григорій Лукич жили по совісті й виховали своїх синів Анатолія та Володимира справжніми людьми.

Голова ради директорів ПП «Білоцерківська агропромислова група» Віктор Володимирович Кордубан добре пам'ятає дитячі роки Володимира Лиходіда.

– *Володя був старшим за мене на три роки, але це не стало на заваді нашій дружбі*, – розповідає В. В. Кордубан. – *Ми разом брали участь у загальношкільних заходах, вуличних іграх, спортивних змаганнях тощо, й він завжди вирізнявся чесністю та справедливістю. Ці риси проніс через усе життя. Величезним захопленням Володимира Лиходіда був футбол. У юні роки він був членом місцевої футбольної команди.*

Після закінчення Білоцерківської школи 1985 року В. Г. Лиходід вступив на навчання до Миргородського ПТУ №44, де здобув фах «електрик-водій». Працював у Полтаві, Лубнах, служив у армії...

Навесні 1988 року влаштувався в радгосп «Заповіт Леніна» в с. Балаклія, де й зустрів свою долю – молоду вчительку місцевої школи Валентину.

– *До 2005 року Володимир Григорович працював у радгоспі водієм КамАЗу, потім деякий час був кочегаром і дворником у місцевій школі. Коли він звільнився, за ним шкодували*, – згадує заступниця Білоцерківського сільського голови, колишня директорка школи Любов Петрівна Луць. – *Його всі дуже поважали, причому не лише односельці та колеги, а й робітники, які приїжджали в радгосп із Західної України на сезонні роботи. Завжди уважний, доброзичливий, порядний, безвідмовний, він привертав до себе людей.*

Володимир Григорович і Валентина Петрівна прожили у шлюбі 34 роки. Вони виховали двох синів – Олександра й Андрія, з любов'ю прийняли в свою дружну родину невісток, діждали онуків.

Обоє сповідували однакові цінності, тож не роздумуючи, замінили батьків двом чужим дітям, які лишилися сиротами, поставили їх на ноги, дали дорогу в доросле життя.

– *Володимир Григорович був гарним господарем*, – згадує загиблого депутата Білоцерківської сільської ради Любов Андріївна Лобанова. – *Не було такої роботи, яку б він не міг виконати, причому все робив на совість і з любов'ю. І синів своїх змалку цьому навчав. Ніколи не бачила, щоб Володимир Григорович і Валентина Петрівна байдужували – постійно в роботі. Тримали чимале господарство, дбайливо обробляли город, посадили й виростили чудовий молодий сад. Та, мабуть, найголовніша риса Володимира*

Григоровича – це те, що він відгукувався на чужу біду. Він постійно комусь підставляв плече...

Із щирою посмішкою на вустах

Із 2006 року В. Г. Лиходід працював приймальником сировини на ПП «Білоцерківська агропромислова група».

– *Порядний, відповідальний, добросовісний працівник, спокійна і врівноважена людина*, – характеризує колишнього працівника заступниця директора по заготівлі сировини Світлана Миколаївна Захаренко.

Повністю погоджується з нею й заступниця директора з виробництва Валентина Іванівна Сенчук. І додає:

– *Володимир Григорович мав бронь, тож міг відмовитися від призову й лишитися вдома, однак він, навпаки, попросився на фронт. Говорив: «У мене діти, онуки, я мушу захистити їх від ворога». Коли він був уже на фронті, я час від часу телефонувала йому, й він розповідав про криваві виснажливі бої, про те, якою важкою ціною наші захисники стримують атаки ворога. Говорив: «Дівчата, ви не уявляєте, що тут відбувається. Обстріли не припиняються, навкруги – суцільна рілля із землі, каміння й людських тіл». Якось сказав: «Нас із 800 чоловік лишилося 200», а трохи згодом: «Нас із двохсот лишилося восьмеро». Я намагалася, як могла, підбадьорити його, казала: «Ви, Володимире Григоровичу, мабуть, народилися в сорочці». Але останні наші розмови, коли він лікувався у госпіталі, а потім був на реабілітації та у відпустці вдома, мене дещо насторожили. Володимир Григорович говорив, що, мабуть, уже не повернеться звідти. Хоча загалом він був великим оптимістом, завжди посміхався. Таким – із простою щирою посмішкою на вустах – він мені й запам'ятовується...*

– *В останній свій приїзд додому Володимир Григорович наче відчував, що більше не повернеться. Все полагодило, поремонтував, доглянув сад, посадив троянди*, – свідчить Л. П. Луць. – *Він поведився, як справжній чоловік: піклувався про рідних і близьких, ніколи не нарікав на труднощі й негаразди.*

Не дожив, не долюбив, не дорадив...

Поховали Володимира Григоровича Лиходіда 12 травня 2023 року на кладовищі в Балаклії. Попрощатися з мужнім героєм та провести його в останню путь зібралося понад півтисячі людей: рідні, друзі, односельці, керівництво й працівники ПП «БіАГР», військові, бойові побратими... Невимовний сум, море квітів і щирі невідомі сльози супроводжували останній земний шлях Володимира Григоровича Лиходіда.

Траурний кортеж із тілом героя рухався з Миргорода через Дзюбівщину та Красногорівку, й скрізь люди ставали навколішки та в скорботі схиляли голови, подумки дякуючи загиблому за те, що спинив жорстокого ворога, врятував рідну полтавську землю й нас із вами. Справді, це завдяки йому й таким, як він, ми живемо, працюємо та радіємо життю...

Відкриваючи траурну церемонію на кладовищі, Білоцерківський сільський голова Іван Васильович Лещенко дякував батькам, які виховали справжнього патріота України, та висловлював щирі співчуття рідним загиблого.

– *Володимир Григорович Лиходід віддав своє життя за Україну, за її цілісність і незалежність, за честь і гідність свого народу*, – сказав сільський голова. – *Він був люблячим чоловіком, турботливим сином та батьком, надійним братом, другом, колегою по роботі й справжньою людиною. Ми завжди пам'ятатимемо про подвиг Володимира Григоровича, адже герої не вмирають, вони назавжди залишаються в пам'яті вдячних нащадків.*

Емоційним був виступ заступниці сільсь-

кого голови Любові Петрівни Луць. Вона коротко розповіла про земний шлях В. Г. Лиходіда і з сумом промовила:

– *Розривається материнське серце у болючій непоправній втраті сина, схилились у скорботі братові плечі, неможливо добрати слів, щоб розрадити вбиту горем дружину Валентину, з якою він разом, пліч-о-пліч, дбайливо хазяйнував, виховував дітей, онуків.*

Йому назавжди залишиться 56. Не дожив, не долюбив, не дорадив... Кожна смерть нашого захисника – це рубець на серці українського народу. Адже ця клята війна відбирає у нас найдорожче: дітей, чоловіків, батьків, рідних. Але народ, який на колінах зустрічає своїх героїв, ніколи не стане на коліна перед окупантом!

Побратим загиблого Олег (позивний «Фікс»), який приїхав на похорон із Києва, розповів, що торік у квітні він разом із Володимиром Григоровичем проходив військові навчання. Після цього фізично витривалих молодих чоловіків відібрали в розвідгрупу. Попросився й Володимир Григорович, але йому відмовили: вам, мовляв, уже за п'ятде-

В. Г. Лиходід

Жителі Красногорівки зустрічають траурний кортеж із тілом загиблого

Останній земний шлях Героя

Траурний мітинг на кладовищі в с. Балаклія

сят, ви не в тій фізичній формі, не справитесь. І тоді наш земляк запропонував влаштувати йому своєрідний екзамен на стадіоні. Він першим пробіг чималу дистанцію, а потім краще за інших підтягнувся на турніку. Одне слово, колишній гравець футбольної команди, який ніколи не цурався фізичної роботи, переплюнув молодших воїнів і таки потрапив у розвідгрупу!

– *Він був для нас, наче батько*, – згадував бойовий побратим. – *Коли хлопці поверталися з бойового завдання, то зазвичай па-*

дали, знесилені, відпочивати, а Володимир Григорович (позивний «Полтава») брався готувати їсти. Він піклувався про кожного з нас і намагався перебрати на себе найважче завдання. Ми ніколи не чули, щоб він скаржився чи нарікав на щось. Він зносив усі випробування, як справжній вольовий чоловік, як воїн, як захисник рідної землі.

Вічна пам'ять Володимирові Григоровичу Лиходіду. Україна обов'язково переможе й помститься за всіх загиблих!

Зінаїда МАТЯШОВА.

Відбулася сесія сільської ради

4 травня 2023 року відбулася чергова двадцять третя сесія Білоцерківської сільської ради восьмого скликання.

Порядок денний містив 40 питань, які депутати оперативно розглянули. Це зокрема затвердження звіту про виконання бюджету громади за I квартал 2023 року, ухвалення Комплексної програми підтримки внутрішньо переміщених осіб та Програми національно-патріотичного виховання на 2023-2025 роки, внесення змін до низки інших програм, ухвалення структури виконавчих органів влади, земельні питання тощо.

Серед важливих та актуальних питань не зайве назвати й затвердження порядку виплати одноразової грошової допомоги особам, які отримали поранення, контузії, каліцтва під час захисту незалежності, суверенітету, територіальної цілісності України, безпеки населення та інтересів держави у зв'язку з військовою агресією російської федерації проти України.

За рішенням сесії змінено назву КЗ «Бібліотека Білоцерківської територіальної громади».

Збори соціальних працівників

Днем раніше відбулися збори працівників комунальної установи «Центр надання соціальних послуг Білоцерківської сільської ради».

Відкриваючи збори, Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко наголосив, що робота соціальних працівників надзвичайно важлива для суспільства. «Професія соціального працівника є складною, виснажливою та напруженою, вона вимагає неабиякого терпіння, доброти, милосердя, вміння комунікувати. Ви підтримуєте людину тоді, коли їй не вдається вирішити проблему самотужки, – сказав він. – Сільська рада належно цінить вашу роботу й завжди готова до діалогу».

У нараді також узяла участь заступниця Білоцерківського сільського голови Н. П. Падаль, яка подякувала усім соціальним працівникам за плідну роботу та побажала подальших успіхів.

Директорка центру А. В. Коваленко підбила підсумки роботи колективу по відділеннях та в цілому, ознайомила присутніх із презентацією. Особливу увагу звернула на якість

та своєчасність надання соціальних послуг «догляду вдома», порядок прийняття на обслуговування нових отримувачів соціальних послуг.

Присутні обговорили виконання колективного договору між адміністрацією та трудовим колективом, а також низку питань, що виникають у процесі діяльності соціальних працівників. Це зокрема підготовка документів для отримання соціальних послуг та оцінювання потреб отримувачів цих послуг,

укладання договорів і внесення змін до них, складання індивідуальних планів і графіків відвідування, підготовка звітності та ведення зошитів відвідування своїх підопічних.

Під час заходу обговорювали й дотримання правил безпеки та охорони праці, а наприкінці провели повторний інструктаж з охорони праці для працівників центру. Після зборів усі соціальні працівники отримали канцтовари та засоби індивідуального захисту.

Соціальні працівники під час наради

День цивільного захисту в Красногорівці

5 травня у Красногорівському ліцеї відбувся День цивільного захисту.

Він розпочався з лінійки, на якій директорка закладу Л. С. Каленіченко представила план роботи та проінструктувала учнів з правил поведінки у надзвичайних ситуаціях.

Після цього класні керівники провели виховні години, на яких

порушили актуальні питання безпеки учнів. Далі була спільна робота всіх учнів та працівників ліцею на трьох локаціях: «Пожежна безпека», «Домедична допомога», «Засоби індивідуального захисту та мінно-вибухова безпека». А ще того дня в ліцеї організували та провели виставку малюнків і стіннівок з тематики цивільного захисту та квест «Бережи своє життя», на якому діти

демонстрували набуті знання.

– В організації й проведенні Дня цивільного захисту нам дуже допомогли захисник України Геннадій Іванович Митюк, який приїхав зі своєї військової частини у відпустку, працівник ДСНС Олексій Нос та завідувачка Красногорівського ФАПУ Тетяна Григорівна Ткаченко. Дуже їм вдячні за це, – говорить директорка ліцею.

Олексій Нос перевіряє знання учнів під час квесту.

Керівництво й увесь колектив ПП «Білоцерківська агропромислова група» відчують щирий та невідомий сум, невимовну біль та тугу через загибель на фронті нашого колеги

ЛИХОДІДА

Володимира Григоровича.

Висловлюємо співчуття рідним та близьким героя. Він загинув, захищаючи суверенітет і територіальну цілісність України, боронячи український народ від навали російських окупантів. Вічна пам'ять про прекрасну людину, чудового працівника, воїна-захисника житиме в наших серцях.

Виконавчий комітет і депутатський корпус Білоцерківської сільської ради глибоко сумують з приводу загибелі захисника України, жителя с. Балаклія

ЛИХОДІДА

Володимира Григоровича

і висловлюють щирі співчуття рідним та близьким героя. Світла пам'ять про Володимира Григоровича назавжди залишиться в наших серцях.

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті жителя с. Лугове, дитини війни, ветерана праці

КАЛЕНІЧЕНКО Ольги Петрівни;

жителя с. Красногорівка

ФЕДИНИШИНА Осипа Петровича;

жителя с. Герусівка

БЕРКАЛА Миколи Михайловича;

жителя с. Рокита, ветерана праці

ГОЛОВЧАНСЬКОГО

Миколи Михайловича;

жителя с. Огірівка, ветерана праці

ПУШКАРСЬКОГО

Віктора Дмитровича;

жителя с. Балаклія

ГРИЦЕНКО Віри Григорівни;

жителя с. Балаклія,

ветерана праці

КУЧМИ Ганни Миколаївни

і висловлюють співчуття рідним і близьким покійних.

Привітали матерів

10 травня Огірівський СК спільно з Огірівською бібліотекою-філією підготували та провели тематичний захід «Рідна мати моя!», присвячений Дню матері.

На захід запросили матерів, чії сини захищають незалежність України. Серед них була й Галина Дробіт, мати загиблого Миколи Дробота.

Присутні вшанували пам'ять героя-земляка хвилиною мовчання. На заході була й мати-героїня, яка виховала п'ятьох дітей, Василя Шимона.

Матерів на сцені та в залі зворушливо привітала заступниця Білоцерківського сільського голови Н. І. Добросок. Вона ж вручила матусям подяки, грамоти, вітальні листівки.

Музичні вітання матерям підготували аматори художньої самодіяльності Огірівського СК.

Шануймо наших дорогих, люблячих і найкращих матусь! Низько вклоняємося їм за їхню любов, доброту і відданість!

Людмила ЧУГУЙ,
завідувачка Огірівським СК.

Організатори й учасниці заходу

Спільно провели навчально-польові збори

Напередодні нового навчального року МОН України оновило програму з вивчення предмета «Захист України». В ній враховано зміни законодавства України щодо призову на строкову службу, територіальні реформи, а також процеси та зміни у ЗСУ.

Оновлена програма передбачає проведення навчально-польових зборів/занять для юнаків та навчально-тренувальних занять для дівчат.

За ініціативи відділу освіти, молоді та спорту 4 травня на березі річки Ворскла в с. Красногорівка відбувся спільний захід для всіх одинадцятикласників громади.

На урочистому відкритті навчально-польових зборів виступили заступник Білоцерківського сільського голови Ю. О. Кононенко, начальниця відділу освіти, молоді та спорту Л. В. Якименко, представники Товариства сприяння обороні України і 3-го відділу Миргородського районного територіального центру комплектування та соціальної підтримки, які теж долучилися до заходу, учасники бойових дій П. П. Рибальченко і Г. І. Митюк.

Після інструктажу (його провів

учитель Красногорівського ліцею В. П. Бірук) юнаки та дівчата приступили до роботи на п'яти локаціях.

На першій (вона була облаштована в тирі ТОВ «Білагра», за що освітяни щиро дякують керівництву товариства) старшокласники вчилися стріляти з пневматичної зброї. Зброю привезли представники ТСОУ Сергій Вікторович Щербина і Григорій Іванович Солод, які й керували навчаннями. Допомогав їм козак Микола Олексійович Домашенко.

На другій локації підлітки розбирали та збирали автомат Калашникова під керівництвом професійних військових. На третій надавали медичну допомогу. Навчала їх цьому завідувачка Красногорівського ФАПУ Тетяна Григорівна Ткаченко, а допомагав їй учитель Красногорівського ліцею Юрій Григорович Каленіченко.

А ще юнаки й дівчата долали смугу перешкод (тренування проводили вчитель Красногорівського ліцею Володимир Пилипович Бірук і козак Микола Олексійович Домашенко), метали гранату на дальність та в окоп (учитель Рокитянського ліцею Анатолій Васильович Григоренко) і навіть... училися управляти квадрокоптером. Цей особистий

літальний апарат разом із бронезином Геннадій Іванович Митюк – захисник України, який приїхав у відпустку з передової, проте полишив відпочинок та долучився до навчання дітей.

Як бачимо, окрім освітян до організації навчально-польових зборів долучилося чимало фахівців і просто небайдужих членів нашої громади.

Новим і цікавим випробуванням

на цьогорічних навчально-польових зборах став лабіринт зі спортивного орієнтування. Цим заходом керував Юрій Григорович Каленіченко.

Стомлені, але сповнені яскравих вражень та емоцій, одинадцятикласники з Рокитянського та Білоцерківського ліцеїв полишали гостинну Красногорівку. Залишилися задоволеними й красногорівські ліцеїсти.

Старшокласники долають смугу перешкод

Оксана Бандур: «Коли почула рідну українську мову й «Слава Україні!», не стрималася і заплакала»

50 днів лікарка провела в окупації, із них 30 – у підвалі Херсонської лікарні

Як змінилося життя наших співвітчизників за останній рік! Скільки бід довелося їм пережити! Особливо постраждали так звані ВПО – внутрішньо переміщені особи. Кинути своє житло, роботу, й тікати від війни в цілковиту невідомість на невизначений час – який це стрес для людини!

Вони живуть серед нас, ми бачимо їх ледь не щодня, спілкуємося з ними, але далеко не кожен наважеться розповісти, як війна понівечила їхні долі. Бо це болюча рана, яка не загоїлася...

Мирне життя й улюблена робота

Нова лікарка-терапевт Білоцерківського центру ПМСД Оксана Олександрівна Бандур – завжди привітна, доброзичлива й співчутлива. Спілкуючись із нею, навіть не спадає на думку, що вона пережила жакливі часи окупації й змушена була рятуватися від «руського миру».

Та попри пережите, лікарка залишилася настільки щирою й уважною до своїх пацієнтів, що тим мимоволі хочеться відкрити свою душу: розповісти не лише про проблеми зі здоров'ям, а й про почуття, переживання, сімейні негаразди. Вони знають: Оксана Олександрівна ретельно розбереться в причинах нездужання та докладе всіх зусиль, щоб допомогти людині. І хоча лікарка працює в Білоцерківському закладі зовсім недавно, вона вже встигла завоювати повагу й довіру і колег, і вдячних пацієнтів. Тож і відпочивають до неї на прийом хворі з Білоцерківки, Красногорівки, Балаклії, Бірок...

Народилася Оксана Бандур у Великій Багачці, де й досі мешкають її батьки. Змалку мріяла про професію лікаря, добре вчилася у школі й без проблем вступила на навчання до Української медичної стоматологічної академії (нині – Полтавський державний медичний університет). А оскільки навчалася на бюджеті, то після закінчення вишу мала їхати працювати за розподілом.

Оксана отримала направлення до Херсонської міської клінічної лікарні ім. О. С. Лучанського.

– На базі цієї лікарні в Херсоні я проходила інтернатуру, зокрема заочну частину, а очну – в Одеському національному медичному університеті, – розповідає лікарка. – Загалом у Херсоні я пропрацювала шість років – аж до початку війни 24 лютого минулого року. Була терапевтом у поліклініці.

Перші роки були часом навчання й набуття досвіду. Я ніколи не соромилася звернутися за порадою до досвідченіших колег, і вони завжди ділилися своїми знаннями та вміннями. А згодом з'явився власний практичний досвід, адже пацієнтів (зокрема і з рідкісними формами захворювань) не бракувало.

Справді, робота лікаря в місті й у селі істотно різниться, й передусім – через ментальність хворих. Заклопотані домашніми хазяйством сільські люди не поспішають до медичних установ, сподіваючись, що хвороба якимось дивом сама мине. У містах люди мобільніші, тому зазвичай частіше звертаються до лікаря. Спонукає до цього й постійна зайнятість та потреба в лікарняному.

Попри велику кількість пацієнтів, молода лікарка приділяла кожному хворому достатню увагу, ніколи не відмовляла тим, хто приходив без запису, тож після прийому надовго затримувалася на роботі. Тяжких хворих навідувала вдома або телефонувала їм. Одне слово, вона жила своєю роботою, велика переймалася здоров'ям своїх підопічних. Тож і не дивно, що коли стартувала медична реформа, з нею уклали декларації 2200 пацієнтів – значно більше за норму.

Життя в підвалі лікарні

Вона нічого не збиралася змінювати в своєму житті. Тим більше, що й колектив, у якому працювала, й саме місто Херсон їй дуже подобалися.

– До війни у Херсоні функціонувало багато підприємств, на яких виробляли танкери, сейнери, теплоходи, тракторні причеви, вина, рибні консерви, текстиль, взуття, скляну тару тощо, – розповідає О. О. Бандур. – А це тут розташовані морський торговельний та річковий порти, велика залізнична станція. Населення міста – близько 300 тис. жителів (це приблизно як у Полтаві), але люди здебільшого працювали на промислових підприємствах, тому й місто завжди видавалося динамічним: усі кудись поспіша-

Лікар-терапевт Оксана Бандур

ли... Хіба що влітку вулиці наповнювалися неспішними юрбами відпочивальників, адже в Херсоні багато мальовничих місць. Чого варті, приміром, Ботанічний сад Херсонського державного університету, розташовані на площі 14 га!

24 лютого 2022 року Оксана мала працювати в другу зміну, тож вирішила трохи довше поспати. Але о 7-й ранку її розбудив телефонний дзвінок матері. Та повідомила, що на світанку росіяни вторглися в Україну. Оксана довго не могла в це повірити. Тільки далекі відгуки бомбових ударів переконували, що це така правда...

На вулицях Херсона люди в паніці штурмували банкомати, щоб зняти готівку, вистояли у величезних чергах до магазинів і скуповували все підряд. Уже за кілька годин магазинні полиці повністю спорожніли...

Хоч як дивно, але лікарка жила своїм звичним життям і обслуговувала хворих, яких було, як завжди, чимало.

– Увечері після роботи я повернулася додому на найману квартиру (вона була неподалік від лікарні), але довго не могла заснути: до гуркоту артилерії додалася ще й заграва. Палало десь у Антонівці – це селище за 10 км від Херсона, куди росіяни, вочевидь, поцілили бомбами.

Наступного дня лікарка знову вела прийом хворих. Попри обстріли міста й певну паніку, пацієнтів не меншало: зверталися гіпертоніки, хворі на діабет, щоб отримати ліки, приходили й хворі на ГРВІ, просили дати їм лікарняний. Навіщо, якщо на порозі війна?

– Коли я закінчила прийом, керівництво запропонувало мені залишитися ночувати в підвалі в лікарні, – продовжує розповідь Оксана Бандур. – Вирішила спочатку піти додому й узяти хоча би найнеобхідніші речі, але до квартири не дійшла: піднімаюся на другий поверх, а люди в паніці вибігають з будинку. Я ї собі вибігла. Жінка з сусіднього під'їзду кричить: «Дівчата, мерщій тікайте, зараз будуть бити «Гради». Я побігла до підвалу лікарні, а коли мені навздогін почали стріляти, відчуття було таке, що над головою ніби хтось косяком косить і ось-ось тебе зачепить...

До себе в квартиру я потрапила лише через місяць. Увесь цей час жила в підвалі лікарні: там був душ, місце для відпочинку... Поліклініка працювала з 8-ї до 13-ї год. Зранку я піднімалася на 3-й поверх у свій кабінет і проводила прийом хворих. А потім – знову в підвал. Там ми з медсестрами скручували марлеві тампони, сортували ліки, виконували іншу роботу. Про події в місті дізнавалися із соцмереж. Була одна група, яка постійно повідомляла: росіяни захопили таку-то вулицю чи мікрорайон, просуваються в такому-то напрямку... Ми з острахом чекали, коли вони захоплять нашу лікарню. На щастя, в перший місяць окупації цього не сталося.

На території нашої лікарні було велике укриття, там рятувалися від обстрілів херсонці з навколишніх вулиць. Було багато жінок, дітей, літніх людей. Там постійно чергували лікарі. Пам'ятаю, на 8-ме березня чергувала з лікаркою-педіатром. У нас була аптечка для екстреної допомоги, при потребі ми надавали людям допомогу...

Утеча з окупації

Працівники лікарні, які ходили додому, розповідали, що на вулицях багато російських військових, вони зупиняють людей, обшуковують, вивертають сумки. Усіх підозрілих направляють до фільтраційних таборів, у школах вимагають проводити заняття російською мовою...

Магазини здебільшого вже не працювали, тому Оксана Олександрівна з вдячністю згадує молодшу медичну сестру Таню, яка десь купувала й приносила їй каву. А ще пригадує, як через два чи три тижні вперше вийшла з лікарні на вулицю:

– Була субота, в повітрі вже відчувалася подих весни, але настрої був далеко не радісним. Постійно чулися звуки пострілів із сусідніх кварталів. Я пройшла до найближчого магазину, який працював, купила там

Зруйнована будівля Херсонської міської клінічної лікарні ім. О. С. Лучанського.

каву. Місто ніби завмерло: автівки не їздили, лише поспіхом пробігали поодинокі перехожі. І вітер знав вулицями сміття... Скрізь – якесь запустіння. Здавалося, це якийсь сон чи фільм про апокаліпсис: мозок відмовлявся сприймати жахливу реальність.

Російські війська окупували Херсон 1 березня 2022 року й одразу ж почали репресії проти ветеранів АТО та патріотично налаштованих жителів. Окупація тривала 256 днів, аж поки 11 листопада 2022 року ЗСУ не звільнили місто.

Транспорт перестав курсувати в перший же день після вторгнення росіян, тож люди самотужки вибиралися з окупованого Херсона. Хтось виїжджав на своєму авто, а хтось платив шалені гроші перевізникам. Оксана не мала ні машини, ні грошей, проте медсестра Таня, з якою вона вела прийом хворих, пообіцяла разом із своєю родиною вивезти й лікарку.

– 13 квітня Таня зателефонувала мені й сказала, що місця в їхній автівці немає, і я з сумом подумала: доведеться залишитися в окупації, – згадує моя співрозмовниця. – Було найбільше шкода моя: вона дуже переживала за мене, постійно телефонувала, просила будь-що виїхати... Аж раптом увечері, вже після 21-ї години, Таня знову зателефонувала й сказала, що є ще одна машина, але немає водія. І якщо я погоджуся їхати за кермом, то можна буде спробувати разом вирватися з міста. Водійського досвіду у мене практично не було, але права я мала. Свого часу мій батько напоїг, щоб я закінчила водійські курси, за що я йому безмежно вдячна. Це, власне, мене й урятувало. І, звичайно ж, я вдячна Тані.

Уявіть собі: я шість років не сідала за кермо. А до того всього кілька разів їздила на батьковому Ланосі! На щастя, мені довелося вести теж Ланос, хоча й іншої моделі. Та все ж я переживала, адже треба було подолати значну відстань. Але вибору не було...

Ми виїхали наступного ранку близько 6-ї години двома машинами, на обох були таблички «Діти». У моїй автівці сиділа Таня з дитям, в іншій – її чоловік та знайома. Ми їхали до Миколаєва, а звідти – до Одеси, однак не напряму, а об'їзним дорогами, минаючи населені пункти. Та все одно довелося проїжджати через шість блокпостів. Попервах нас майже не перевіряли, та чим ближче до лінії розмежування, тим прискіпливіше нас оглядали: окупанти вимагали показати документи, відкрити багажник, запитували, чого й куди їдемо. Було страшно: всі вони

з автоматами, поводяться зухвало, та й загалом ніхто не знає, чого від них чекати, що у них у головах...

Напередодні ми тренувалися, що маємо відповідати на блокпостах, і все ж я роззубилася й геть забула підготовлений «текст»! Коли один окупант азійської зовнішності (певно, бурят) спитав: «Куда едеш?», я лянула: «Додому». А він: «Не знаю, що таке Додому!» Зрештою, пояснила, що їду в Миколаїв.

Оксана Олександрівна шість років прожила в Херсоні й увесь цей час розмовляла винятково українською мовою, хоча в місті переважала російська. Проте російськомовні пацієнти її прекрасно розуміли, а деякі з поваги до лікарки й самі переходили на українську. Та й загалом після подій 2014 року кількість україномовних людей у Херсоні відчутно зростає.

Свій виїзд із окупованого Херсона Оксана Бандур вважає великою удачею й ледь не дивом.

– На підконтрольну Україні територію ми прибули о 10.40, – згадує вона. – Коли почула рідну українську мову, а особливо «Слава Україні!», не стрималася й заплакала. 70 км шляху, які можна було б проїхати менше ніж за годину, ми подолали за понад чотири години. Проте я вважаю, що нам неймовірно пощастило. Інших людей, особливо тих, хто виїжджав пізніше, затримували на блокпостах значно довше.

На новому місці

Не меншою удачею вона вважає й зустріч із директоркою КНЗ «Білоцерківський центр ПМСД» Мариною Сергіївною Яремко, яка запросила її на роботу.

Оксана провела в окупації 50 днів. Діставшись із Одеси на Полтавщину, тривалий час оговтувалася після пережитого. При цьому вона вірила, що повернеться в Херсон. А тому підвищувала кваліфікацію, отримувала відповідні сертифікати. Лише побачивши фото своєї зруйнованої лікарні, зрозуміла, що її надія не судилося збутися.

– Мені й досі сниться той холодний сирий підвал, у якому довелося переживати, довгі вечори при свічках і ліхтариках, коли пропадало світло, і той жах, що охоплював мене, коли дізнавалася, яких тортур та знущань зазнавали знайомі й незнайомі херсонці – учасники акцій «Херсон – це Україна». А скільки ветеранів АТО пропадало у фільтраційних таборах!

У Херсоні в неї майже нікого не залишилося – друзі, колеги, навіть пацієнти здебільшого виїхали з міста. Декотрі опинилися аж за кордоном, проте телефонують лікарці та просять проконсультувати, адже довіряють саме їй. Оксана Олександрівна шкодує, що не змогла забрати з орендованої квартири медичну літературу, яку збирала тривалий час. Інші нажиті речі вона не вважає великою цінністю. Війна змінила пріоритети, головним стало завдання вижити, зберегти своє життя і життя рідних.

Зараз вона вибудовує свій шлях з нуля й намагається заново завоювати довіру пацієнтів. І, звісно ж, прагне укласти якомога більше декларацій із жителями Білоцерківської громади. Тож користуючись нагодою, звертаємося до читачів газети з проханням: поспішіть зробити це якнайшвидше. Залишайтеся здоровими, не хворійте, але все ж укладіть декларацію з лікарем. Бо Національна служба охорони здоров'я фінансує лікарняні заклади залежно від кількості пацієнтів, і це фінансування починається з дати укладення декларації.

– Я стала лікарем за покликанням, тож справа, яку роблю, приносить мені величезне задоволення, – зізнається Оксана Олександрівна. – Я не можу передати ті відчуття, коли бачу, що призначене мною лікування, рекомендації реально допомогли людині. Учора чи позавчора в неї був гострий стан, а сьогодні її вже не впізнати: бадьора, життєрадісна, з'явився блиск в очах... Яка це радість, коли пацієнт говорить: «Оксано Олександрівно, мені вже краще!» Значить, мої знання, зусилля не марні, вони рятують хворих!

19 травня у світі відзначають День сімейного лікаря. Тож вітаємо всіх сімейних лікарів і медсестер Білоцерківського ЦПМСД із професійним святом. Від імені жителів громади дякуємо вам за професійність, чуйність та безвідмовність! Будьте здорові та щасливі, не стомлюйтеся зцілювати людей. Хай ваша легка праця буде належно поцінована!

Зінаїда МАТЯШОВА.

Дні народження відзначають члени нашої громади:

19 травня
ПЕТЕЛЬКО НІНА ВІТАЛІЙВНА
(с. Балаклія) – 65 років;
КАРТАШОВ СТАНИСЛАВ ВАДИМОВИЧ,
учасник бойових дій (с. Рокита)
– 35 років;

21 травня
РОЖКО КАТЕРИНА МИКОЛАЙВНА
(с. Поділ) – 60 років;

22 травня
ОЛІЙНИК МАРІЯ ВАСИЛІВНА
(с. Рокита) – 80 років;

23 травня
ЧЕРЕДІОНОВ ВІКТОР ОЛЕКСАНДРОВИЧ
(с. Білоцерківка) – 70 років;

25 травня
ПОЛТАВЕЦЬ ЛІДІА ВАСИЛІВНА
(с. Рокита) – 60 років;

28 травня
КОЛОДЬКО НАДІЯ ПЕТРІВНА
(с. Балаклія) – 70 років;
СТУПА ЛІДІА ІВАНІВНА
(с. Білоцерківка) – 65 років;

29 травня
СЕМЕРГЕЙ ВОЛОДИМИР ІВАНОВИЧ
(с. Лугове) – 60 років;
ВАСИЛІВ ЗІНОВІЙ МИХАЙЛОВИЧ
(с. Сидорівщина) – 60 років;
ГОРБАНЬ ТЕТЯНА ВОЛОДИМИРІВНА
(с. Красногорівка) – 60 років;

30 травня
ЛИТВИН ОЛЕКСАНДР ОЛЕКСІЙОВИЧ
(с. Морозівщина) – 60 років;

31 травня
БЕЗВЕРХА ВАЛЕНТИНА ОЛЕКСАНДРІВНА
(с. Коноплянка) – 70 років;
ДЕРЕВ'ЯНЧЕНКО ОЛЕКСАНДР
СЕРГІЙОВИЧ
(с. Лугове) – 60 років;

1 червня
ТКАЧЕНКО МИКОЛА МИКОЛАЙОВИЧ
(с. Попове) – 60 років.

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів і члени громади поздоровляють іменинників і бажають щасливого життя, здорового довголіття, успіхів у всіх починаннях, віри, надії та любові.

Хай сонечко світить із ясного неба,
Бажаєм усього, чого тільки треба,
Хай доля дарує довгого віку,
Добре здоров'я і щастя без ліку,
Хай обминають дім ваш тривоги,
Цвітом і рясом проляжуть дороги.

Тримаємо культурний фронт! Стартував огляд-конкурс талантів нашої громади

Навесні в клубних закладах нашої громади традиційно відбуваються огляди-конкурси самодіяльних колективів та окремих виконавців.

Цьогорічний огляд-конкурс отримав назву «Звучи, рідна мово» й був присвячений 80-річчю від дня народження берегині української пісні Раїси Кириченко.

Першими 6 травня представили землякам свої творчі звіти аматорські колективи Рокити, Мостовіщини, Попового та Корнієнко.

Потужний і видовищний виступ самодіяльних артистів Рокитянського СБК більше нагадував гала-концерт професійних артистів. Він тривав півтори години, проте глядачі тепло приймали всі концертні номери та не втомлювалися підтримувати аматорів бурхливими оплесками. Того дня на сцені виступили жіночий ансамбль «Гармонія», тріо «Лада» (Юлія Перехрист, Віта Осіпова та Марина Олійник), родинний дует «Світанок» (сестри Тетяна й Катерина Недосвітій), дитячий ансамбль «Перлинка», жіночий квартет «Злагода», дует «Будьмо» (Володимир Чигринець і Юрій Корнійчук), танцювальний колектив «Рокитянські молодички», декламаторка Марія Гребельна, вокалісти Галина Григоренко й Валерія Садковська.

До речі, Валерія – внутрішньо переміщена особа, проте в нашій громаді вона знайшла не лише тимчасове житло, а й можливість розвивати свій талант. Тому швидко адаптувалася й долучилася до культурного життя села.

На звітному концерті в Мостовіщинському СБК яскраво виступили жіночі вокальні колективи «Мальви» та «Лілея», а також вокалістки Любов Олексієвець, Марина Ярошенко та її донечка Вероніка. Схоже, що дівчинка має неабиякий талант, який у майбутньому розкриється на повну.

Концерт у Попівському сільському клубі вразив великою кількістю виконавців, особливо юного віку. Хоча це являло цілком закономірно: якщо на сцену вийшов директор місцевої гімназії Петро Федорович Макоїда, то його учні теж наслідуватимуть свого вчителя й наставника.

Того дня свої таланти демонстрували дитячий танцювальний колектив «Шарм» та дитячий вокальний колектив «Карусель», жіночий ансамбль «Попівчанка», родинний дует у складі Катерини й Тетяни Недосвітій, вокалісти Юрій Онищенко, Марина Ємець

Учасники тематичної концертної програми «З любов'ю до матері»

і вже згаданий Петро Макоїда. Ніна Ємець майстерно читала гуморески та разом із Ольгою Ільченко зіграла роль у гумористичній сценці.

До концерту в Поповому приєдналися й артисти-аматори Корнієнківського сільського клубу. Свої виступи подарували глядачам колектив «Натхнення» та Любов Олексієвець.

Наступної суботи, 13 травня, звітували артисти-аматори Подільського СБК та Огірівського клубу.

У Подолі перед глядачами виступили фольклорний народний аматорський ансамбль «Подільська», гумористичний дует «Подільські солохи» (Раїса Панасенко і Ольга Каленіченко), вокалістка Світлана Молдавчук. Проникав у душу автентичний спів (без супроводу) Галини Шиян, Ольги Волошиної, Наталії Павленко та Раїси Панасенко. Зворушливо співали маленькі виконавиці Оксана Любченко, Валентина Тарасюк, Ангеліна Нагірна, Настя Каленіченко. Щирий сміх глядачів викликав гумор у виконанні Наталії Павленко.

Огірівські артисти, як завжди, дивували масовістю й різноплановістю своїх талантів. У концерті взяли участь народний вокальний аматорський ансамбль «Оберіг», ансамбль «Веселі молодички», учасниці дитячого вокального ансамблю «Проміньчик» Ірина Маюра та Лілія Болота, дует «Лілея» (Світлана Недоїдок і Людмила Чугуй), дует «Верес» (Григорій і Леонід Недоїдки), дует у складі Валентини Маюри і Світлани Черніченко. Незмінний учасник усіх концертів театральний колектив «Фаворит» (художній керівник

Валентина Бондар) підготував чимало сценочок. Крім того, Валентина Верещак розповідала гумор, а Євгенія Молдавчук декламувала вірші.

Білоцерківські артисти представили свій творчий звіт 12 травня під час тематичної концертної програми «З любов'ю до матері», яку вели Наталія Лук'янець та її син Едуард.

На заході спочатку привітали матерів загиблих захисників України, а самих загиблих ушанували хвилиною мовчання. Потім вітання отримали матері, чий сини зараз боронять суверенітет і цілісність України. Справжнім сюрпризом для окремих матерів стали відеопривітання, які надіслали з передової їхні сини.

Далі вітали матерів-героїнь, які виховали п'ятеро й більше дітей. Таких у нашій громаді 29, але на святі була лише Лідія Іванівна Хоменко з Красногорівки. Вона, до речі, ще й мама захисника України. Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко вручив Лідії Іванівні квіти та вітальну листівку. Подарунок для Ганни Іванівни Ганусинець із Білоцерківки отримала її дочка Галина, активна учасниця концерту.

Дійшла черга й до молодших мам. Так, діти учасниць танцювального колективу «Кумоньки» власноруч виготовили для своїх талановитих мам листівки й підготували вітальний виступ. Окремо привітали наймолодшу маму Білоцерківки Анастасію Романову.

Висока виконавська майстерність у поєднанні зі щемною темою материнської любові та самопожертви не залишили байдужими глядачів. Тривалими оплесками вони нагороджували кожен виступ артистів. Та особ-

ливо гаряче вітали дитячий танцювальний колектив «Юність», який майстерно виконав запальний танець.

Серед юних виконавців варто назвати й дитячий вокальний ансамбль «Сюрприз» та новий дитячий фольклорний колектив і його солістку Богдану Мартинюк, а також вокалістів Анастасію Дущенко та Дмитра Верещаку, які вперше виконали соло. А загалом у концерті взяли участь народний аматорський фольклорний ансамбль «Яснозір'я», танцювальний колектив «Кумоньки», заслужений працівник культури України Василь Моспан, Наталія Лук'янець, Валентина Таран, Любов Міщенко, Валентина Лиходід, Галина Ганусинець. Хореографи громади підготували оригінальну танцювальну композицію, а Катерина Шарай майстерно прочитала гумореску Павла Глазового «Кошмарний сон Город Русської Слави». Написана ще 2000 року, вона виявилася надивовижно пророкою...

20 травня перед земляками виступатимуть самодіяльні артисти з Балаклії та Красногорівки. А 27 травня відбудеться заключний концерт огляду-конкурсу, на якому будуть представлені найкращі художні номери з усіх попередніх концертів.

Обов'язково відвідайте цей захід, адже недарма кажуть: краще один раз побачити, ніж сто разів почути. Нашій громаді є чим пишатися, у нас багато талантів, які сповна розкрилися завдяки постійній підтримці культури й художньої самодіяльності з боку сільської ради. Тож, без сумніву, ви отримаєте потужний заряд позитиву від творчості наших талановитих земляків.

Ніна КОРНІЄНКО.

Білоцерківські артисти на сцені філармонії

На початку цього року Полтавська обласна філармонія започаткувала проект «Пісні Перемоги. Рік Незламності». У лютому з понад 60 заявок, які надійшли з усієї Полтавщини, відібрали 11 учасників, які й виступили в концерт-

ній програмі на сцені Полтавської обласної філармонії.

У березні відбувся вже другий кастинг у рамках проекту. Цього разу з понад 30 заявок відібрали 8 найкращих, серед них – і вокальний дует у складі Наталії Лук'янець

та заслуженого працівника культури України Василя Моспана. Наші земляки виступили на гала-концерті 22 квітня з піснею «Кленова балада».

Цей концерт був неймовірно потужним, патріотичним та надихаючим. Окрім переможців кастингу, у ньому взяли участь артисти Полтавської обласної філармонії: лауреати всеукраїнських і міжнародних конкурсів Андрій Діденко, Марина Ткаченко, Лариса Борисенко, гурт «Крайни-band», квартет «Зарево», а також фронтмен гурту «Діти Фрістайла» Денис Супруненко та Жанна Лтавська. Наші земляки не загубилися серед професійних артистів: рівень їхньої виконавської майстерності та артистичності приємно вразили як глядачів, так і колеги по сцені.

Творчі перемоги

Під час оглядів-звітів художньої самодіяльності завідувачка сектору культури, туризму та охорони культурної спадщини Наталія Лук'янець нагороджувала переможців творчих конкурсів.

Так, дует Корнієнківського СК у складі Любові Олексієвець та Наталії Самойлік здобув перше місце на всеукраїнському етапі конкурсу «Сонячна домінанта-23». А колектив «Натхнення» Корнієнківського СК був першим на обласному етапі цього ж конкурсу.

Диплом I ступеня за участь у конкурсі «Сонячна домінанта-23» отримала й гумористка з Подолу Наталія Павленко. Гумористичний дует «Подільські солохи» отримав нагороду за перемогу у Всеукраїнському багатожанровому конкурсі «Ліга талантів».

Наталія Самойлік і Любов Олексієвець

Н. Лук'янець і В. Моспан з артистами філармонії